Η Αριστερά στην Κύπρο (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας. Πρόκειται για αναδημοσίευση άρθρου που δημοσιεύτηκε αρχικά στο Ελληνικό περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω, στο τεύχος Μαΐου-Ιουνίου 2013.

Περιεχόμενο

Η Αριστερά στην Κύπρο

του Ντίνου Αγιομαμίτη

Η πρόσφατη κρίση στη Κύπρο με το κούρεμα των καταθέσεων ανέδειξε δύο πολύ σημαντικά στοιχεία.

Το πρώτο είναι το βάθεμα της κρίσης του καπιταλισμού. Το γεγονός ότι αναγκάστηκαν να παραβιάσουν τα ιερά και τα όσια του καπιταλισμού, την ατομική ιδιοκτησία, το δικαίωμα στον πλούτο που προστατεύεται από τους νόμους όλων των καπιταλιστικών κρατών με το κούρεμα των καταθέσεων, την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων με τους περιορισμούς που έβαλαν για εξαγωγή κεφαλαίων από την Κύπρο. Δείχνουν πολύ καθαρά ότι οι παλιές μέθοδοι αντιμετώπισης της κρίσης και της διάσωσης των τραπεζών από το κράτος είτε με την επιβολή φορολογίας είτε με μέτρα άγριας λιτότητας στους εργαζόμενους, δεν είναι αρκετές πια και χρειάζονται πιο δραστικά μέτρα.

Το δεύτερο στοιχείο που ανέδειξε η κρίση στην Κύπρο είναι την κρίση της αριστεράς. Την αδυναμία της να δώσει αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση για προστασία της εργατικής τάξης, των εργατικών κατακτήσεων, του κοινωνικού κράτους και των δημόσιων επιχειρήσεων.

Η χιονοστιβάδα των μέτρων που εξάγγειλε ο Αναστασιάδης είναι πρωτοφανής: κούρεμα καταθέσεων που φτάνει από το 60% μέχρι το 100%, μείωση μισθών, περικοπές θέσεων εργασίας, επιδομάτων, περιορισμοί στους δικαιούχους δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, ιδιωτικοποιήσεις.

Η οικονομία της Κυπριακής Δημοκρατίας σαν χρηματοπιστωτικό κέντρο διαλύεται, χιλιάδες εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους, εκατοντάδες επιχειρήσεις κλείνουν και πολύς κόσμος οδηγείται στην ανεργία, τη φτώχεια και την εξαθλίωση. Η ανεργία ξεπέρασε το 14% και αναμένεται μέχρι τέλος του χρόνου να φτάσει στο 24%. Το ΑΕΠ έχει ήδη μειωθεί κατά 8,5% και θα πέσει άλλα 2,5% μέχρι το τέλος του 2013 ενώ το 2014 η μείωση αναμένεται να φτάσει το 20%.

Για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες χιλιάδες άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους γεμάτοι θυμό και αγανάκτηση και πολιορκούν το προεδρικό και τη Βουλή. Πολύς κόσμος ακόμη και από αυτούς που πριν μερικές βδομάδες ψήφισαν τον Αναστασιάδη σήμερα τον αναθεματίζουν και ζητούν απαντήσεις για διέξοδο από αυτή τη δραματική κατάσταση. Το ΑΚΕΛ που στήριξε τις περισσότερες από αυτές τις κινητοποιήσεις δεν μπορεί να αξιοποιήσει αυτή την αγανάκτηση και το θυμό σε ένα κίνημα αντίστασης και ανατροπής των μνημονιακών πολιτικών όπως ο κόσμος θέλει.

Το ΑΚΕΛ πρωταγωνιστής

Το ΑΚΕΛ μπορεί να είναι ο πρωταγωνιστής αυτών των κινητοποιήσεων αλλά δεν είναι εύκολο να ξεχάσει κανείς ότι πριν ελάχιστους μήνες ήταν το ίδιο που πρωταγωνίστησε και στην υιοθέτηση του μνημονίου όταν ήταν κυβέρνηση. Ότι είναι ο ίδιος ο Χριστόφιας που κάλεσε την τρόικα και είναι αυτός που συμφώνησε το πρώτο μνημόνιο τον περασμένο Δεκέμβρη και επέβαλε τις πρώτες μειώσεις μισθών και συντάξεων, το κόψιμο της ΑΤΑ, τις περικοπές κοινωνικών δαπανών, τις φορολογίες και τις έκτακτες εισφορές, υλοποιώντας τους όρους του μνημονίου πριν καν ακόμη υπογραφεί.

Σήμερα βέβαια έχει καταθέσει μια νέα πρόταση που προνοεί συντεταγμένη έξοδο από το ευρώ, δηλαδή συμφωνημένη με την Ε.Ε., έκδοση εγχώριου νομίσματος και σύναψη συμφωνιών απομείωσης του εξωτερικού δημόσιου χρέους και τη σύναψη συμφωνιών στήριξης του νέου νομίσματος με αγορά ομολόγων. Είναι μια πρόταση που στην ουσία προσπαθεί να διαχειριστεί τη κρίση μέσα από την προοπτική του καπιταλισμού και της παραμονής αν είναι δυνατόν μέσα στην Ε.Ε.. Είναι μια πρόταση που περισσότερο στοχεύει να αποφύγει την εξάρτηση και τον έλεγχο της τρόικα πάνω στο φυσικό αέριο και πάνω στις εξελίξεις στη περιοχή παρά να δώσει απάντηση στα προβλήματα της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης των εργαζομένων.

Παρ όλα αυτά και μόνο η αναφορά σε έξοδο από το ευρώ από το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης ήταν αρκετή για να προκαλέσει αναταραχή στην κυβέρνηση Αναστασιάδη, ενώ οι αναταράξεις έφτασαν και στην Αθήνα και τη κυβέρνηση Σαμαρά. Αντιδράσεις υπήρξαν και από τον ΣΥΡΙΖΑ και κομμάτια της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στη Κύπρο που θεωρούν ότι η έξοδος από το ευρώ είναι εξ ορισμού καταστροφική. Μια ακόμη ένδειξη της αδυναμίας συνολικότερα της αριστεράς να δώσει μια αξιόπιστη εναλλακτική πρόταση για αντιμετώπιση της κρίσης.

Η πρόταση του ΑΚΕΛ για απεμπλοκή από το μνημόνιο και έξοδο από το ευρώ στηρίζεται σε ξύλινα ποδάρια γιατί προϋποθέτει συμφωνία με την Ε.Ε. τόσο για την έξοδο, όσο και για την υποτίμηση του νέου νομίσματος ώστε να διατηρηθεί σε διαχειρήσιμα επίπεδα η ισοτιμία. Υπάρχει όμως η δυνατότητα να γίνει αυτό; Να επιτρέψουν δηλαδή τα ευρωαφεντικά μια τέτοια προοπτική που θα ανοίξει την πόρτα της εξόδου από το ευρώ και για άλλες χώρες με κίνδυνο να τιναχτεί η ευρωζώνη στον αέρα; Ακόμη και αν υπάρξει, δεν θα δώσει καμιά λύση στο πρόβλημα του χρέους, τον έλεγχο των τραπεζών και στην άγρια πολιτική λιτότητας που έχει επιβληθεί με το μνημόνιο. Αντίθετα το μνημόνιο της τρόικα θα αντικαταστήσει ένα κυπριακής προέλευσης και έμπνευσης μνημόνιο που τα αποτελέσματα του θα είναι περίπου τα ίδια με τα σημερινά.

Στην ουσία το ΑΚΕΛ ψάχνει μια διέξοδο που να μπορεί να γίνει αποδεκτή και από κομμάτια του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Γι αυτό και αλληθωρίζει προς το κόμμα του Λιλήκα που ελέγχει δυο βουλευτές αλλά και την ομάδα Νικόλα Παπαδόπουλου μέσα στο ΔΗΚΟ που αμφισβητεί ανοικτά πια τον αρχηγό του κόμματος Μάριο Κάρογιαν. Εξάλλου το μνημόνιο πέρασε με οριακή πλειοψηφία από την Βουλή με 29 ψήφους υπέρ και 27 κατά. Ένας βουλευτής της συγκυβέρνησης να κλονίζονταν ή να αρρωστούσε ξαφνικά όλα θα τινάζονταν στον αέρα.

Η παράδοση του ρεφορμισμού

Δεν είναι η πρώτη φορά που το ΑΚΕΛ ακολουθεί αυτή τη τακτική διαχείρισης και συμμαχιών με κομμάτια του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Η ιστορία του είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα από την εποχή της ίδρυσης του σαν Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου το 1926. Αρχικά η επίδραση της νικηφόρας Οκτωβριανής Επανάστασης επηρέασε την πολιτική του. Έτσι τάχθηκε ανοικτά ενάντια στο αίτημα για ένωση και κατάγγελλε τους υποστηρικτές της σαν *«τους χειρότερους εχθρούς γιατί διχάζουν τον λαό ανάμεσα σε Έλληνες και Τούρκους»*. Υποσχόταν μάλιστα να αγωνιστεί για ένα

κοινό αντιαποικιακό αγώνα Ελλήνων και Τούρκων εργατών με προοπτική *«τη δημιουργία της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Κύπρου»*. Πολύ νωρίς όμως όταν πια η σταλινική αντεπανάσταση είχε κυριαρχήσει στη Σοβιετική Ένωση και διαμόρφωνε τις εξελίξεις με βάση τα συμφέροντα της, όλα αυτά έδωσαν τη θέση τους στη θεωρία των σταδίων και τις συνεργασίες με τα αστικά κόμματα. Έτσι από το 1928 κιόλας αυτά συνοδεύονταν με εκκλήσεις προς τη δεξιά για συνεργασία: *«Βουλευτές, αστοί, μικροαστοί πολιτευτές, εθνικιστές... ελάτε να σχηματίσουμε όλοι μαζί μια ενιαία παράταξη με ενιαίο πρόγραμμα και απαιτήσεις – το διώξιμο της Αγγλίας και την απολύτρωση του λαού μας»*.

Οι διαφορές με αυτούς που ήταν οι *«χειρότεροι εχθροί του λαού»* άρχισαν να μπαίνουν στο περιθώριο. Έτσι λίγο αργότερα το 1931 το ΚΚΚ δήλωνε: *«Η διαφορά του προγραμματικού σκοπού των εθνικιστών (ένωση με την Ελλάδα) και των κομμουνιστών (Σοβιετική Δημοκρατία) δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο για τη δημιουργία του ενιαίου αντιμπεριαλιστικού μετώπου, η διαφορά αυτή μπορεί να λυθεί μετά την αποχώρηση του ιμπεριαλισμού από την Κύπρο»*.

Από αυτό το σημείο και μετά η προοπτική του Σοσιαλισμού, έστω και με τον τρόπο που το εννοούσε το σταλινικό ΚΚΚ θα αναβάλλεται συνεχώς για το μέλλον.

Βέβαια οι αστοί και οι εθνικιστές αγνόησαν τελείως τότε τις εκκλήσεις του ΚΚΚ, ενώ η αποικιοκρατία το έβγαλε εκτός νόμου. Παρ όλα αυτά όμως κατάφερε να ηγηθεί σε αρκετούς και σημαντικούς αγώνες της εργατικής τάξης τη δεκαετία του ’30 και του ’40, και αρκετές από τις καταχτήσεις που έχει μέχρι σήμερα οφείλονται σε εκείνους τους αγώνες.

Για να ξεπεράσει το πρόβλημα της παρανομίας το ΚΚΚ διαλύεται και δημιουργεί το 1941 το ΑΚΕΛ το οποίο από την αρχή υιοθετεί το σύνθημα της ένωσης. Έτσι η «διαφορά του προγραμματικού σκοπού των εθνικιστών και των κομμουνιστών» εξαφανίζεται. Με κάποιο διάλειμμα το ’47 – ’48 (περίοδος διασκεπτικής που υποστήριξε την αυτοκυβέρνηση) το ΑΚΕΛ γίνεται ένθερμος υποστηρικτής της ένωσης. Το 1949 μάλιστα εξαγγέλλει εκστρατεία για το μάζεμα υπογραφών υπέρ της ένωσης. Αυτή η εκστρατεία ήταν που έσπρωξε την Εθναρχία για να εξαγγείλει το δικό της ενωτικό δημοψήφισμα στις 15 Γενάρη το 1950. Το ΑΚΕΛ ακυρώνει τη δική του εκστρατεία και στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις το ενωτικό δημοψήφισμα των εθνικιστών.

Το πόσο κόστισε αυτή η πολιτική στην εργατική τάξη Έλληνες και Τούρκους στη Κύπρο είναι γνωστό. Δυστυχώς το ΑΚΕΛ ακολουθεί την ίδια πολιτική και όταν η ΕΟΚΑ ξεκινά τον ένοπλο αγώνα για την ένωση. Διαφωνεί με τη μορφή του αγώνα, αλλά συμφωνεί με τον τελικό στόχο που είναι η ένωση που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στη σύγκρουση με τους τουρκοκύπριους. Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας και η υποστήριξη της ένωσης ήταν η κύρια αιτία που επέτρεψε τελικά στην Εθναρχία και τον Γρίβα να πάρουν την ηγεσία του αντιαποικιακού αγώνα. Το καθοριστικό δεν ήταν η μορφή του αγώνα, αν θα ήταν ένοπλος ή παλλαϊκός, αλλά το περιεχόμενο του. Το ποιες τάξεις θα τον έκαναν με ποιους στόχους και για ποια συμφέροντα. Το ΑΚΕΛ έκανε όλες τις υποκλίσεις απέναντι στους ελληνοκύπριους αστούς και την εκκλησία. Στο γήπεδο του εθνικισμού όμως και με στόχο το «Ένωσις και μόνον Ένωσις» που επέβαλε η Εθναρχία, το ΑΚΕΛ θα κατέληγε να είναι ο φτωχός συγγενής που όχι μόνο θα απομονώνονταν αλλά θα έβλεπε τα μέλη και στελέχη του να δολοφονούνται από τον Γρίβα που ήθελε να το σβήσει από τον πολιτικό χάρτη. Το ΑΚΕΛ αντί να φτύσει τις συμμαχίες με τους αστούς έφτυσε την ταξική ενότητα με τους Τούρκους εργάτες και τον αγώνα για μια άλλη κοινωνία και προτίμησε την εθνική ενότητα με τους εθνικιστές.

Αυτή δεν ήταν η τελευταία φορά που το ΑΚΕΛ ακολούθησε αυτή τη τακτική. Στήριξε όλες τις πολιτικές και στρατιωτικές επιλογές του Μακάριου και της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης για εθνικό ξεκαθάρισμα των τουρκοκυπρίων είτε αυτές αφορούσαν τα 13 σημεία για αναθεώρηση του συντάγματος της Ζυρίχης το 1963, είτε αυτές αφορούσαν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των

παραστρατιωτικών ομάδων που εξόπλισε ο Μακάριος για να επιβάλουν τη θέληση του στους τουρκοκύπριους.

Πολλές φορές το ΑΚΕΛ δια στόματος Χριστόφια δήλωσε ότι «*ποτέ ελληνοκύπριος ή τουρκοκύπριος συμπατριώτης μας δεν βλάφτηκε από το ΑΚΕΛ. Έχουμε τα χέρια μας καθαρά και τη συνείδηση μας ήσυχη*». Δεν θα έπρεπε όμως η ηγεσία του ΑΚΕΛ να έχει καθόλου ήσυχη τη συνείδηση της γιατί μπορεί να μην δημιούργησε ένοπλες ομάδες που δολοφονούσαν τουρκοκύπριους αλλά ανέχτηκε και στήριξε τη πολιτική που επέτρεψε σε αυτές τις ομάδες να δρουν. Οι υπεύθυνοι για αυτά τα εγκλήματα όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν ποτέ αλλά απολαμβάνουν τιμές και προνόμια και θεωρούνται ήρωες για αυτά τους τα «ανδραγαθήματα».

Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές το ΑΚΕΛ στήριξε τις βασικές επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Τα ίδια έκανε και μετά τον πόλεμο του ’74 που συναίνεσε σε μεγάλες περικοπές μισθών, συντάξεων, κατάργηση ανεργιακού επιδόματος και πολλά άλλα. Βέβαια όλοι ξέρουμε ποια ήταν τα τελικά αποτελέσματα εκείνης της οδυνηρής υποχώρησης. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός έκανε το οικονομικό του θαύμα και οι βιομήχανοι και οι ξενοδόχοι πραγματοποίησαν αμύθητα κέρδη, ενώ οι εργαζόμενοι με την πρώτη ευκαιρία πετάχτηκαν στο δρόμο.

Τα ίδια έκανε και με την αλλαγή της θέσης του για ένταξη στην Ε.Ε. Να πως παρουσίασε ο Χριστόφιας τότε αυτή την επιλογή: «*Προχωρήσαμε στην απόφαση για διαφοροποίηση της θέσης μας έναντι της ένταξης παρόλο που γνωρίζουμε ότι πιθανόν στον κοινωνικό οικονομικό τομέα θα υπάρξουν τιμήματα. Για χάρη της σωτηρίας της Κύπρου, είμαστε έτοιμοι να πληρώσουμε κάποια τιμήματα*».

Αριστερή Κυβέρνηση

Με την ίδια λογική το ΑΚΕΛ υποστήριξε και την ένταξη στην Ευρωζώνη. Εκεί όμως που τα πράγματα έγιναν πια ξεκάθαρα ήταν όταν το ίδιο το ΑΚΕΛ με πρόεδρο τον Χριστόφια ανέλαβε την εξουσία. Παρά το ότι από την αρχή δήλωσε ότι δεν θα επιδιώξει «σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας» και ότι θα «διαχειριστεί το υπάρχον σύστημα», υποσχέθηκε μια «δίκαιη κοινωνία» για τους εργαζόμενους.

Είναι αλήθεια ότι ο Χριστόφιας προσπάθησε να κάνει αυτά που υποσχέθηκε τόσο προς την αστική τάξη όσο και προς τους εργαζόμενους. Προώθησε την συμφωνία για την ΑΟΖ με το Ισραήλ, ξεκίνησε τις γεωτρήσεις και προχώρησε σε διαγωνισμό για τα άλλα οικόπεδα. Έκανε ανοίγματα για νέες επενδύσεις από Ρωσία και Κίνα και υπήρξε ένας εξαίρετος πρόεδρος του Συμβουλίου της Ε.Ε. κατά τη διάρκεια της κυπριακής προεδρίας.

Ταυτόχρονα προσπάθησε να προσφέρει και προς την εργατική τάξη, έδωσε πασχαλινό επίδομα στους συνταξιούχους, χάρισε τα χρέη στους αγρότες, έδωσε κάποια επιδόματα σε ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού, προσπάθησε να οργανώσει το σύστημα δημόσιας συγκοινωνίας, και ξεκίνησε εκπαιδευτική μεταρρύθμιση με στόχο ένα λιγότερο εθνικιστικό σχολείο.

Αυτή η πολιτική μπορεί να λειτουργεί όμως όσο η κατάσταση είναι ομαλή, η οικονομία αναπτύσσεται και όλοι μπορούν να ωφελούνται κάπως. Σε συνθήκες κρίσης, όμως, οι επιλογές περιορίζονται και οι δυνατότητες για τέτοιες ισορροπίες εξαφανίζονται.

Σε τέτοιες συνθήκες η «διαχείριση του συστήματος» επιβάλλει κτύπημα της εργατικής τάξης και των κατακτήσεων της. Αυτό ήταν που έκανε το ΑΚΕΛ στα τελευταία χρόνια της διακυβέρνησης του και αυτό είναι που το οδήγησε στην υιοθέτηση του μνημονίου και των πολιτικών λιτότητας.

Οι δυο ψυχές του ΑΚΕΛ

Σίγουρα το ΑΚΕΛ θα προτιμούσε αν ήταν δυνατό να στηρίζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης γιατί αυτή είναι ή βάση του. Την ίδια στιγμή όμως ταυτίζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης με τα συμφέροντα του έθνους, της πατρίδας. Πάει καλά η πατρίδα, πάει καλά και η εργατική τάξη. Αυτό είναι σίγουρα λάθος. Ξεχνά ότι η κοινωνία είναι χωρισμένη σε τάξεις με διαφορετικά και ανταγωνιστικά συμφέροντα.

Θέλει και ξεχνά αυτή τη πραγματικότητα γιατί η ίδια έχει μετατραπεί πλέον σε κομμάτι της άρχουσας τάξης. Τα συμφέροντα της ταυτίζονται περισσότερο με τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού παρά με τους φτωχούς εργάτες και αγρότες που αντιπροσώπευε κάποτε. Το ίδιο το κόμμα ελέγχει επιχειρήσεις, εμπορικά κέντρα και σε μεγάλο βαθμό τα συνεργατικά ιδρύματα και κατ' επέκταση ένα μεγάλο μέρος της οικονομίας σαν συλλογικός καπιταλιστής.

Στην πραγματικότητα έχει δυο ψυχές. Η μια είναι με την εργατική τάξη που είναι η βάση του και μάλιστα το πιο ταξικά συνειδητό κομμάτι της, αυτό με το οποίο διατηρεί ισχυρούς οργανωτικούς δεσμούς που κτίστηκαν με αγώνες, απεργίες, συγκρούσεις και μεγάλες κατακτήσεις, και η άλλη είναι με την αστική τάξη, με τα συμφέροντα της οποίας ταυτίζεται η ηγεσία του.

Στη ουσία το ΑΚΕΛ θέλει να πατάει πάνω και στις δυο βάρκες, και στη βάρκα με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και στη βάρκα με τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Αυτό μπορεί να το πετυχαίνει όταν το ποτάμι πηγαίνει ευθεία μπροστά. Όταν όμως το ποτάμι φτάνει σε διχάλα δεν μπορείς να πατάς και στις δυο βάρκες. Εκεί θα πρέπει να διαλέξεις ποιο δρόμο θα πάρεις. Εκεί θα πρέπει να πατήσεις και τα δυο πόδια στην ίδια βάρκα αλλιώς θα ξεσκιστείς. Σε όλες τις διχάλες, σε όλες τις κρίσιμες στιγμές που θα έπρεπε το ΑΚΕΛ να διαλέξει δρόμο, εγκατέλειπε τη βάρκα της εργατικής τάξης και πατούσε και τα δυο του πόδια στη βάρκα της αστικής τάξης. Σε όλη του τη διαδρομή μέχρι σήμερα το ΑΚΕΛ ακολούθησε με συνέπεια αυτή τη τακτική.

Δεν περιμένουμε ότι θα αλλάξει τακτική από δω και μπρος. Όμως σήμερα τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά από το παρελθόν. Σήμερα χιλιάδες εργαζόμενοι, μέλη του ΑΚΕΛ και όχι μόνο για πρώτη φορά βρίσκονται μπροστά σε γεγονότα που τους συγκλονίζουν. Βρίσκονται να χάνουν τους μισθούς, τις συντάξεις, τα ταμεία προνοίας, τη δουλειά τους, τις αποταμιεύσεις τους, διαλύονται οι σχέσεις εργασίας, τα ωράρια, ξεπουλιούνται οι δημόσιες επιχειρήσεις και αναρωτιούνται γιατί. Για πρώτη φορά καταλαβαίνουν ότι βρίσκονται σε αυτή τη θέση εξαιτίας της κερδοσκοπικής μανίας των τραπεζιτών και της αδιαφορίας των πολιτικών και των κυβερνήσεων.

Αυτός ο κόσμος δεν πείθεται από προτάσεις σαν αυτές του Αναστασιάδη τάχα για επανεκκίνηση της οικονομίας που στην ουσία στοχεύουν να καλλιεργήσουν το ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες και τους τουρκοκύπριους, τους οποίους αποκλείουν από την πρόσβαση σε δουλειά και στα δημόσια νοσηλευτήρια, ή στοχεύουν να χαρίσουν μερικά ακόμη εκατομμύρια στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους επιδοτώντας κάποιους μισθούς. Ούτε πείθεται από προτάσεις σαν αυτή του ΑΚΕΛ έστω και αν αναφέρεται σε έξοδο από το Ευρώ. Η έξοδος από το Ευρώ χωρίς μια σειρά ριζοσπαστικά μέτρα δεν δίνει καμιά απάντηση στα προβλήματα που απασχολούν τον κόσμο.

Ποιος θα καλύψει το κενό;

Το μόνο που μπορεί να σώσει τους εργαζόμενους είναι μια πολιτική ανυπακοής στους εκβιασμούς της Τρόικα και της Ε.Ε. που να δηλώνει ξεκάθαρα ότι την κρίση πρέπει να πληρώσουν αυτοί που την προκάλεσαν οι καπιταλιστές και οι τραπεζίτες. Μια πολιτική ρήξης με το ευρώ και την Ε.Ε. που να λέει ότι δεν χρειαζόμαστε κανένα δάνειο από αυτούς. Λεφτά για τις ανάγκες του κράτους, για να

λειτουργήσουν τα νοσοκομεία, τα σχολεία, η δημόσια υπηρεσία υπάρχουν αρκεί να σταματήσουμε να τους πληρώνουμε τα χρέη. Το 2012 πληρώσαμε 1 δις ευρώ σε τόκους. Τον Ιούνη θα πρέπει να πληρώσουμε άλλο 1,8 δις σε κρατικά ομόλογα που λήγουν. Το 2015 θα πρέπει να πληρώσουμε άλλα 6,5 δις. Δηλαδή η τρόικα μας δανείζει για να να της πληρώσουμε τα χρέη.

Γιατί όμως θα πρέπει να πληρώσουμε εμείς αυτά τα χρέη; Γιατί θα πρέπει να πληρώσουμε τα 11,4 δις του ELA που έδωσε στη Λαϊκή και την Τράπεζα Κύπρου η ΕΚΤ. Γιατί να μην τα πληρώσει η ίδια η ΕΚΤ που δάνειζε μια ήδη χρεοκοπημένη και μια αφερέγγυα τράπεζα.

Χρειάζεται μια πολιτική που να απαιτεί την διαγραφή αυτού του χρέους, την παύση πληρωμών στους τραπεζίτες, την κρατικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο ώστε να εξυπηρετηθούν οι πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας. Χρειάζεται η φορολόγηση του πλούτου και της εκκλησίας. Αυτά είναι τα μέτρα που μπορούν να βοηθήσουν να ξεφύγουμε από την κρίση και τα μνημόνια

Αυτά μόνο ένα μαζικό εργατικό κίνημα μπορεί να τα επιβάλει με τις απεργίες, τις καταλήψεις και την αντίσταση σε κάθε μέτρο εφαρμογής του μνημονίου. Εκείνο που χρειάζεται είναι μια επαναστατική αριστερά που να στηρίζει και να στηρίζεται από ένα τέτοιο κίνημα. Που να μπορεί να συνδεθεί με τους αγώνες των εργαζομένων στην υπόλοιπη Ευρώπη αλλά και τη γύρω περιοχή, που να στηρίζει και να στηρίζεται σε αυτούς τους αγώνες για να κάνει τη μεγάλη ανατροπή. Το ΑΚΕΛ έχασε εδώ και πολύ καιρό τη δυνατότητα να παίξει αυτό το ρόλο. Αν δεν το κάνουμε εμείς, όσοι δηλαδή μιλάμε στο όνομα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, αν δεν καλύψουμε αυτό το κενό τότε θα υπάρξουν άλλες δυνάμεις που θα το κάνουν σπρώχνοντας τα πράγματα προς τη βαρβαρότητα. Δεν πρέπει να αφήσουμε κάτι τέτοιο να γίνει.

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Σοσιαλισμός από τα Κάτω*, τεύχος Μαΐου – Ιουνίου 2013

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Ηλεκτρονικά Άρθρα, Εργατική Δημοκρατία (Ομάδα), ΑΚΕΛ, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Λευκωσία (νότια)

From:
https://www.movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:ergatikidimokratia:aristera_cy

Last update: **2026/08/31 09:49**